

ovšem ani závislou učiněna, poněvadž věřitelkou lombardní zápůjčky byla Rakousko-uherská banka, kdežto dlužníkem válečných půjček byl stát, a poněvadž taková vázanost by odporovala stanovám Rakousko-uherské banky. Dle čl. 69 těchto stanov, jenž jest jako smluvní podmínka na dlužním úpise otištěn, nesprošťuje neprodejnost zástavy dlužníka placení. Nebylo by tedy možno ani proti Rakousko-uherské bance namítati znehodnocení válečných půjček pro jich nepřevzetí Československým státem, nelze ho však namítati ani proti Československému státu, neboť tento byl článkem 205 mírové smlouvy St. Germainské výslovně sprostěn z povinnosti převzítí nějaký válečný dluh rakouský.

Čís. 4150.

Nařízení ze dne 12. května 1919, čís. 246 sb. z. a n., neodporuje mírovým smlouvám.

(Rozh. ze dne 16. září 1924, Rv I 810/24.)

Žalobě Bankovního úřadu ministerstva financí o zaplacení zápůjčky, poskytnuté Rakousko-uherskou bankou lombardem válečných půjček bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto

důvodů:

Zcela neprávem trvá dovolání na námitce, že nařízení čís. 246/1919 odporuje mírovým smlouvám, a bylo jejich uveřejněním ve sbírce zákonů a nařízení zrušeno. Mezinárodní smlouvy zavazují sice státy, aby svá právní řízení přizpůsobily převzatým závazkům, aby tedy zrušily, změnily neb doplnily svoje zákony a nařízení, nemají však a také si neosobují moc zákona a nemohou ho nahraditi. I kdyby tedy bylo pravda, že ustanovení čl. 206 mírové smlouvy St. Germainské nepřipouští, aby lombard Rakousko-uherské banky byl převzat vládou Československé republiky, nebylo by tím pro nedostatek pozdějšího zákona nebo nařízení na právním stavu, vytvořeném šem 38 nař. čís. 246/1919 nic změněno. Ale názor, že mezi tímto nařízením a článkem 206 mírové smlouvy St. Germainské jest rozpor, jest naprosto mylný. Převzetí lombardních zápůjček stalo se proto jich výplatě neb vyúčtování v bankovkách Rakousko-uherské banky a proti převzetí všech závazků jich se týkajících. Jméno Rakousko-uherské banky nebylo tímto převzetím nijak zmenšeno, a mírovou smlouvou zaručená práva v cizině dlících držitelů bankovek nijak dotčena. Z ustanovení, že likvidace banky má býti provedena komisaři jmenovanými reparační komisí, neplyne, že by tito komisaři musili sami vymáhati všechny lombardní pohledávky, a že by jich neměli odstoupiti nebo nesměli se spokojiti s provedeným již odstupem nástupnickým státům. Naopak bylo uloženo likvidatorům za povinnost, šetřiti při likvidaci ustanovení bankovních stanov, tedy i článku 107, jímž bylo účastněným státům převzetí lombardního obchodu vyhrazeno. Podle sedmého odstavce čl. 206 mírové smlouvy byla reparační

komise pověřena úkolem, aby vyložila pravidla daná o likvidaci banky mírovou smlouvou neb bankovním statutem, a aby rozhodla spory vzniklé při likvidaci. Podle vyhlášky ministerstva financí ze dne 13. prosince 1923, čís. 237 sb. z. a n., schválila reparační komise v té příčině pravidla, na nichž se před tím nástupnické státy mezi sebou dohodly a mezi nimi také, že nástupnické státy převezmou veškerá obchodní aktiva a pasiva Rakousko-uherské banky, tedy i její lombard. Tím bylo provedené již převzetí lombardu vládou Československé republiky schváleno jediným orgánem, který podle mírových smluv by byl mohl proti němu činiti námitky, a schválení toto obsahuje v sobě i dodatečné udělení souhlasu jménem Rakousko-uherské banky, takže se převzetí lombardních zápůjček stalo platným i dle pravidel práva smluvního. Ku přezkoumání vyhlášky čís. 237/23 se stanoviska práva ústavního není důvodu, neboť úmluvy, vyhláškou uveřejněné, nemají povahy státních smluv, a pro rozhodnutí tohoto sporu má vyhláška jen ten význam, že uvedla ve veřejnou známost, že likvidující orgány Rakousko-uherské banky projevíly s převzetím zažalované lombardní pohledávky Československou vládou souhlas. Že se tak skutečně stalo, žalovaná nepopírá, bylo by proto další uvažování o citované vyhlášce bezpředmětným.

Čís. 4151.

Pojišťovací smlouva.

Ustanovení pojišťovacích podmínek, že pojištěnec jest, došlo-li proti němu ke sporu o náhradu škody z poškozující události, povinen pod ztrátou nároku proti pojišťovně zmocniti k vedení sporu onoho právního zástupce, jež mu pojišťovna označí, má platnost pouze tehdy, u z n a l-1 i pojišťovatel svůj závazek vůči pojištěnci. Uznání musí býti bezpodmínečné a beze všech výhrad ze všeobecných nebo zvláštních podmínek pojišťovací smlouvy.

(Rozh. ze dne 16. září 1924, Rv I 916/24.)

Žalobce byl pojištěn u žalované společnosti proti následkům zákonného povinného ručení v ten způsob, že žalovaná strana při tělesných úrazech nebo zdravotních poruchách jedné osoby měla žalobci nahraditi při škodě až do výše 1000 Kč obnos Kč 100— převyšující, při škodě přes Kč 1000— 90% odškodného, nanejvýše však Kč 30.000—, při čemž žalobce přispívati měl ke každému odškodnému 10%, nejméně však Kč 100—. Kromě toho měla žalovaná strana nahraditi ze svého beze srážky z pojišťovací sumy při civilních sporech nebo trestním řízení útraty právního zástupce, s jejím svolením zřízeného, a ostatní útraty civilního sporu. Autemobilem žalobcovým byl způsoben Ch-ovi úraz, načež Ch. domáhal se na žalobci náhrady škody. Zástupce pojištěnce sdělil dopisem ze dne 15. června 1923 žalované pojišťovně, že převzal jeho zastoupení ve sporu, který zahájil proti němu Ch. a že zastoupení povede na útraty žalované společnosti. V témže dopise dotazoval se zástupce pojištěnce žalované strany, a) zda uznává svůj závazek